

WILLIAM HOPE HODGSON
Carnacki, the Ghosts Finder

Editor Aldo Press, București

© by Aldo Press

© by Dexon Office srl

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Aldo Press

Informații și comenzi ramburs
www.aldopress.ro
dexoncomenzi@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HODGSON, WILLIAM HOPE
Carnacki, vânătorul de fantome / William Hope Hodgson,
trad. Nicu Gecse. - București, Aldo Press, 2003

ISBN 973-7945-80-8

I. Gecse, Nicu (trad.)

821.111-31=135.1

WILLIAM HOPE HODGSON

CARNACKI

VÂNĂTORUL
DE FANTOME

Cuprins

Poarta monstrului.....	7
Casa dintre dafini.....	34
Camera fluierătoare.....	59
Calul invizibil.....	82
Căutătorul din ultima casă.....	114
Epava.....	145

POARTA MONSTRULUI

Ca răspuns la obișnuita carte de vizită pe care Carnacki o trimitea ca invitație la cină și la povestea cu care ne delecta după aceea, am ajuns cu promptitudine la numărul 427 din Cheyne Walk, găsindu-i acolo, ajunși înaintea mea, pe ceilalți trei care erau întotdeauna și ei invitați să ia parte la momentele fericite pe care aceste întâlniri le prilejuiau. Cinci minute mai târziu, cu toții, Carnacki, Arkright, Jessop, Taylor și cu mine, ne îndeletniceam cu "plăcuta preocupare" care era cina.

— De data aceasta nu ai întârziat prea mult - am remarcat eu de îndată ce mi-am terminat supa, uitând pentru moment faptul că lui Carnacki nu-i plăcea să i se pună întrebări care să aibă o cât de mică legătură cu povestea care urma, cel puțin până atunci când s-ar fi declarat el pregătit. Atunci nu se mai zgârcea la vorbe.

— Da, așa este - replică el concis; iar eu am schimbat subiectul, declarând faptul că îmi cumpărasem o pușcă nouă de vânătoare, veste la care îmi răspunse încuviințând deș-tept din cap și cu un zâmbet, care cred eu că dovedea o apreciere mucalită a schimbării intenționate pe care o dădusem cursului conversației.

Mai târziu, când cina se terminase, Carnacki se instalează confortabil în fotoliul lui mare, împreună cu pipa lui și-și începu povestirea, cu foarte puține digresiuni:

— După cum tocmai a remarcat Hodgson, am lipsit doar pentru puțină vreme și aceasta pentru un motiv întemeiat, anume că am fost plecat doar la o mică distanță. Numele exact al localității mă tem că nu vi-l pot dezvălui, dar se află la mai puțin de douăzeci de mile de aici; cu toate acestea, cu excepția schimbării unui nume, acest fapt nu va diminua cu nimic din farmecul poveștii. Și ce poveste! Este

Respect vorba despre unul dintre cele mai extraordinare lucruri peste care am dat vreodată. În urmă cu două săptămâni, am primit o scrisoare de la un bărbat căruia trebuie să-i spun Anderson, prin care eram rugat să-l întâlnesc. Am stabilit o oră la care puteam să îl primesc, iar atunci când m-a vizitat am aflat că dorea ca eu să cercetez și să văd dacă nu aş putea aduce o clarificare în privința unui vechi și, bine, chiar prea bine, dovedit caz de ceea ce el numea "bântuire". Mi-a oferit toate detaliile știute și, în cele din urmă, fiindcă datele păreau să prezinte ceva unic, am hotărât să preiau cazul.

Două zile după aceea, după-amiaza târziu, am mers cu mașina la casa respectivă. Mă întâmpină o clădire foarte veche, care stătea destul de singuratică pe terenul aparținând aceluia domeniu. Aveam să constat că Anderson lăsase o scrisoare majordomului, prin care își cerea scuze pentru faptul că nu putea fi prezent și îmi punea întreaga casă la dispoziție pentru a-mi putea derula investigațiile. Firesc, majordomul știa motivul vizitei mele și l-am chestionat destul de amănunțit în timpul cinei, pe care am luat-o mai degrabă în singurătate. El este un servitor bătrân și privilegiat, care cunoaște în amănunt povestea camerei gri. De la el am aflat mai multe amănunte privind cele două lucruri stranii pe care Anderson le menționase mai mult în trecut. Primul dintre ele se referea la faptul că în toial nopții ușa camerei gri putea fi auzită deschizându-se, după care era trântită cu putere, în ciuda faptului că majordomul o știa încuiată, iar cheia ei se afla în legătura de chei din micul său oficiu. Al doilea lucru ciudat era acela că așternuturile de pe pat erau întotdeauna găsite smulse de pe pat și aruncate toate grămadă într-un colț.

Dar ușa trântită era lucrul care îl deranja cel mai mult pe bătrânul majordom. Îmi spunea că de multe ori stătuse întins în pat, treaz și tremurând de frică, ascultând; pentru că uneori ușa era trântită în repetate rânduri - buf! buf! buf! -

asa că de somn nici nu putea fi vorba.

Aflasem deja de la Anderson faptul că respectiva cameră avea o istorie care mergea până în urmă cu peste o sută cincizeci de ani. Trei persoane fuseseră sugrumate înăuntrul ei - un strămoș al său, dar și soția și copilul aceluiași. Faptul este adevărat, după cum aveam să descopăr mai târziu, nu fără mare dificultate; așa încât vă puteți închipui că, după cină, am urcat în camera gri însoțit de presimțirea că aveam de investigat un caz extraordinar.

Peter, bătrânul majordom, încerca mai degrabă să nu-și piardă firea din cauza deciziei mele de a sui acolo și mă asigură foarte solemn că, în cei douăzeci de ani de când lucra acolo, nimeni nu intrase în acea încăpăre după căderea nopții. M-a rugat, aproape părintește, să aștept până a doua zi dimineață, când n-ar mai fi fost nici un pericol și când s-ar fi încumetat el însuși să mă însoțească.

Firește, i-am zâmbit un pic și i-am spus să nu-și facă griji. I-am explicat că nu am să fac nimic altceva decât să arunc o privire și, poate, să fixez discret câteva sigilii. Nu trebuia să se teamă; eram obișnuit cu astfel de lucruri. Numai că a clătinat din cap la auzirea celor spuse de mine.

"Nu există multe stafii ca a noastră, domnule" - m-a asigurat el cu un soi jalnic de mândrie. Și, pe Jupiter, după cum o să vedeți, avea dreptate. Am luat un sfeșnic cu două lumânări, iar Peter m-a urmat cu legătura lui de chei. Era în mod evident speriat și și-a reînnoit cererea ca eu să-mi amân cercetarea până atunci când se va lumina de ziuă. Desigur, i-am răs iarăși în nas și i-am spus că poate sta de pază la ușă ca să prindă orice ar fi ieșit din cameră.

"Dar nu iese niciodată afară de acolo, domnule" - avu el grijă să mă informeze, în felul lui amuzant, învechit și solemn. Reușise cumva să mă determine să simt imediat că mi se face pielea ca de găină. Oricum, ce-i păsa lui, înțelegerii, de vreme ce rămânea afară.

Respect pentru oamenii și locurile

L-am lăsat acolo și am intrat să examinez încăperea. Mă aflu într-o cameră mare, bine mobilată și cu gust, cu un imens pat cu baldachin având căpătâiul la peretele din față. Pe polița de deasupra căminului și pe cele trei măsuțe din cameră se afla câte un sfeșnic cu două lumânări. Le-am aprins pe toate și după aceea încăperea parcă nu mai avu aerul acela nefiresc de mohorât; chiar dacă, trebuie să vă spun, interiorul era proaspăt și bine întreținut, sub toate aspectele. După ce m-am uitat cu atenție, am întins și sigilat fâșii mici de panglică de-a lungul ferestrelor, pereților, pe deasupra tablourilor, a căminului și a dulapurilor de perete. În tot timpul cât am lucrat, majordomul rămase înlemnit pe dinafara ușii și n-am reușit cu nici un chip să-l conving să intre; deși am glumit cu el, pe măsură ce sigilam panglici întinse și mă fâțaiam prin cameră, de colo până colo, ca să-mi fac treaba. Din când în când, îmi tot repeta: "Sunt sigur că mă veți scuza, domnule, dar aș dori neapărat să ieșiți afară, domnule. Tremur considerabil de mult pentru dumneavoastră."

Firește, i-am spus că nu-i nevoie să mă aștepte, dar era destul de loial, în felul său, atunci când considera că este de datoria lui. Îmi răspundea că nu poate pleca, pur și simplu, și să mă lase singur acolo. Își cerea scuza că se vedea nevoit să-mi atragă atenția, dar îmi spunea fâțiș că eu nu-mi dădeam seama de primejdia în care mă aflu în acea cameră; în vreme ce eu puteam realiza destul de bine că, în general, era destul de înfricoșat. Indiferent cum ar fi stat lucrurile, trebuia să mă ocup de pregătirea camerei, astfel încât să pot ști dacă orice entitate materială ar fi intrat înăuntru; așa încât l-am rugat să nu mă mai deranjeze decât dacă auzea sau vedea cu adevărat ceva. Începuse să mă cam calce pe nervi, pentru că senzația pe care mi-o dădea încăperea era deja destul de rea, fără a mai fi nevoie să devină mai neplăcută. Am continuat să mai lucrez o vreme, întinzând benzi pe podea și sigilându-le cu ceară, astfel încât

la cea mai mică atingere să se rupă, în caz că cineva s-ar fi aventurat în cameră pe întuneric, cu intenția de a face pe nebulul. Toate aceste măsuri mi-au luat mai mult timp decât mă așteptasem; fiindcă, pe neașteptate, am auzit pendula bătând ora unsprezece. Îmi scosesem haina la puțin timp după ce îmi începusem lucrul; iar atunci, când practic încheiasem ceea ce îmi pusesem în gând, m-am îndreptat spre canapea și mi-am luat haina. Tocmai mă pregăteam s-o îmbrac, când vocea bătrânului majordom, care de aproape o oră nu scosese o vorbă, interveni, stridentă și înfricoșată: "Ieșiți afară, domnule, repede! Urmează să se întâmple ceva!" Pe Jupiter, ce-am tresărit! Și atunci, în același moment, una dintre lumânările de pe masa din stânga se stinse. Fie că va fi fost vântul, ori altceva, nu știu, dar pentru moment eram destul de luat prin surprindere încât să-mi vină să o zbughesc pe ușă; deși sunt bucuros să afirm că am reușit să-mi țin cumpătul, înainte de a ajunge la ea. Nu-mi puteam permite să ies așa, cu majordomul așteptând acolo, după ce-i ținusem o asemenea prelegere despre curaj. Așa că m-am răsucit pe loc, am luat sfeșnicul cu două lumânări de pe polița de deasupra căminului și am traversat camera spre masa de lângă pat.

Ei bine, n-am zărit nimic. Am suflat în lumânarea care mai era încă aprinsă, apoi m-am îndreptat spre cele aflate pe celelalte două mese și le-am stins și pe acelea suflând. Atunci, de dincolo de ușă, bătrânul mă strigă iarăși: "Oh, domnule, ascultați-mă! Ascultați-mă!"

"E în ordine, Peter", i-am răspuns și, pe Jupiter, vocea mea nu era pe atât de calmă pe cât mi-aș fi dorit! M-am îndreptat spre ușă și m-am străduit cumva ca să n-o rup la fugă. Vă imaginați însă că am făcut niște pași mari și zgomotoși. Ajuns lângă ușă, am avut brusc senzația că în cameră adia un vânt rece. Era ca și cum fereastra s-ar fi deschis un pic, pe neașteptate. Am deschis ușa, iar bătrânul

Respectiv, majordom făcându-mi un pas înapoi. "Peter, ține dumneata lumânările" - i-am zis cam răstit și i-am pus sfeșnicul în mâini. M-am răsucit și am prins ivărul, închizând ușa cu o bufnitură. Știți, în timp ce-o trânteam, am avut impresia că am simțit ceva trăgând înapoi de ușă; dar trebuie să fi fost doar o închipuire. Am răsucit cheia în broască, apoi încă o dată, încuind ușa de două ori. Așa m-am simțit mai ușurat, parcă, așa că m-am apucat să sigilez și ușa. În plus, am acoperit cu cartea mea de vizită gaura cheii și am sigilat-o acolo; după care am vârat cheia în buzunarul din dreapta al pantalonilor mei și am coborât la parter, însoțit de Peter, care mergea înaintea, nervos și tăcut. Bietul servitor bătrân! Abia în acele momente mi-am dat seama că în ultimele două sau trei ore îndurase o tensiune covârșitoare. Pe la miezul nopții, m-am dus la culcare. Camera mea se afla în capătul coridorului care duce spre ușa camerei gri. Am numărat ușile care erau între aceea încăperea și a mea, găsind că ne despărteau cinci camere. Și sunt sigur că mă veți înțelege când spun că nu-mi părea deloc rău că mă aflam la o asemenea distanță. Apoi, tocmai când să încep să mă dezbrac, mi-a venit o idee... Mi-am luat lumânarea și ceara de sigiliu, am ieșit pe coridor și am sigilat ușile tuturor celor cinci camere. Dacă o ușă s-ar fi trântit noaptea, aș fi putut ști care anume. M-am întors în camera mea, am încuiat ușa și m-am băgat în pat.

Am fost trezit brusc dintr-un somn adânc de o bufnitură puternică de ușă, venind dinspre coridor. M-am ridicat în capul oaselor și am ascultat cu atenție, dar n-am mai auzit nimic. Apoi am aprins lumânarea. Tocmai mă îndeletniceam cu aprinderea ei, când zgomotul unei uși trântite cu violență răzbătu până la mine, de-a lungul holului. Am sărit din pat și mi-am luat revolverul. Am descuiat ușa și am pornit pe coridor, ținând lumânarea sus și având pistolul gata în orice clipă. Apoi s-a întâmplat un lucru de-a dreptul bizar. N-am mai putut face nici un pas în direcția camerei gri. Știți cu toții

că nu sunt nici pe departe un individ laș. Am trecut prin prea multe cazuri care avuseseră legătură cu prezența stafiilor încât să mai pot fi acuzat de așa ceva; dar vă spun că mă cuprinsese o frică grozavă, cumplită, ca pe orice puști binecuvântat. Era ceva grozav de nefiresc în aerul acelei nopți. Am fugit înapoi în dormitor, am închis și apoi am încuiat ușa. După aceea m-am așezat pe pat, ascultând întreaga noapte îngrozitoarea trântire a unei uși din susul coridorului. Bufnitura părea să aibă ecou în întreaga casă.

Veniră zorii, în sfârșit, iar eu m-am spălat și m-am îmbrăcat. Ușa nu mai fusese trântită de aproape un ceas, iar eu îmi recăpătasem din nou cumpătul. Mi-era rușine de mine însumi; deși, întrucâtva, era o prostie; fiindcă atunci când îți vâri nasul în asemenea treburi, este normal ca în unele cazuri să-ți mai pierzi stăpânirea de sine. Iar atunci nu ai nimic mai bun de făcut decât să stai liniștit undeva și să-ți zici că ești laș, până când se luminează de ziuă. Îmi imaginez că uneori este ceva mai mult decât o simplă lașitate. Cred că sunt cazuri în care ceva te avertizează și luptă în locul tău. Cu toate acestea, de fiecare dată când trec prin așa ceva, mă simt meschin și jalnic.

Când se luminează de-a binelea, am deschis ușa camerei mele și, ținându-mi revolverul la îndemână, am pășit în liniște de-a lungul holului. Pe drum am fost nevoit să trec prin dreptul capătului scării, așa că mi-a fost dat să-l văd urcând pe nimeni altul decât bătrânul majordom, aducând o ceașcă de cafea. De-abia dacă-și vârase cămașa de noapte în pantaloni, iar în picioare avea o pereche veche de papuci din pânză. "Neața, Peter!" - i-am spus, simțindu-mă dintr-o dată voios; fiindcă eram încântat ca un copil rătăcit că aveam o ființă omenească în preajma mea. "Încotro mergi cu gus-tările?" Bătrânul tresări și vărsă un pic de cafea. Se uită lung, în sus, spre mine și putui să observ că era alb ca varul și ostent. Urcă spre mine și-mi întinse tăvița. "Sunt, cu ade-

Respect vărat, foarte recunoscător, domnule, să vă văd bine și în siguranță" - îmi zise el. "Azi-noapte, m-am temut pentru o clipă că aveai de gând să mergeți în camera gri, domnule. Am stat treaz toată noaptea din cauza ușii. Iar când se luminează puțin, m-am gândit să vă fac o ceașcă cu cafea. Știam că o să doriți să vă uitați la sigiliu și se pare că e cumva mai sigur dacă sunt două persoane, domnule." "Peter - i-am răspuns -, ești un băiat de zahăr. Drăguț din partea dumitale că te-ai gândit la mine." Și am băut cafeaua. "Vino cu mine" - i-am spus apoi, înapoiindu-i tăvița. "Am să arunc o privire ca să văd ce-au făcut Brutele. Noaptea, pur și simplu, n-am îndrăznit." "Sunt foarte recunoscător, domnule" - îmi replică el. "O ființă în carne și oase nu poate face nimic, domnule, împotriva diavolilor, căci ei sunt în camera gri după lăsarea întinericului."

Pe măsură ce înaintam, am cercetat cu atenție sigiliile tuturor ușilor, găsindu-le intacte; însă când am ajuns în dreptul camerei gri, sigiliul era rupt; deși cartea de vizită, care acoperea gaura cheii, rămăsese neatinsă. Am smuls-o, am descuiat ușa și am intrat, cu prudență așa zice, după cum vă puteți imagina, dar în întreaga încăpere nu era nimic înspăimântător, ba chiar era multă lumină. M-am uitat cu atenție la toate sigiliile mele. Nici măcar unul nu fusese atins. Bătrânul majordom mă urmase în încăpere și-mi strigă pe neașteptate: "Așternuturile, domnule!"

Am alergat lângă pat și am privit cu atenție; avea dreptate, cearceafurile erau aruncate în stânga patului. Pe Jupiter! Vă puteți imagina cât de straniu m-am simțit. Ceva fusese în acea cameră. O vreme m-am uitat țintă la cearceafurile care atârnau la marginea patului și coborau apoi pe podea. Aveam senzația că nici măcar nu doresc să le ating. Bătrânul Peter părea să nu fie afectat în aceeași măsură. Se apropie de așternuturile de pat și, neîndoielnic, dacă nu l-aș fi oprit, le-ar fi luat de jos și le-ar împăturit ordonat, așa cum o făcea zilnic în ultimii douăzeci de ani. Nu doream să atingă

nimic până nu mi-aș fi încheiat verificarea. Aceasta trebuie să fi durat cam o oră, după care i-am permis lui Peter să facă patul; apoi am ieșit de acolo și am încuiat ușa, căci încăperea aceea începuse să mă calce pe nervi.

Am făcut o plimbare scurtă și am luat micul dejun; după acestea m-am simțit în mai mare măsură stăpân pe mine însumi, așa că am revenit în camera gri și, cu sprijinul lui Peter și al unei menajere, am scos totul din încăpere, cu excepția patului, chiar și tablourile. Am cercetat pereții, dușumeaua și tavanul cu o sondă, un ciocan și o lupă; dar n-am găsit nimic care să-mi trezească suspiciuni. Și, vă pot asigura, cu adevărat, că un lucru incredibil se dezlănțuise în cameră în noaptea precedentă. Am sigilat din nou totul și am ieșit, încuind și sigilând ușa, cum o făcusem cu o seară mai înainte. După cină, Peter și cu mine am despachetat o parte din lucrurile aduse de mine, am fixat aparatul meu de fotografiat și blițul în fața camerei gri, atașând de declanșatorul blițului o sfoară legată de ușă. Astfel, înțelegeți, dacă ușa s-ar fi deschis cu adevărat, blițul s-ar fi putut declanșa și am fi obținut, probabil, o fotografie ciudată pe care s-o examinăm a doua zi dimineață. Ca un ultim amănunt, am avut grijă să înlătur capacul de pe lentila aparatului; apoi m-am dus în dormitorul meu, la culcare; fiindcă aveam de gând să fiu treaz la miezul nopții; iar ca să mă asigur de acest lucru, am pus micul meu deșteptător să mă sune și am lăsat lumânarea aprinsă.

Ceasul m-a trezit la douăsprezece, m-am ridicat din pat, mi-am pus halatul de casă și papucii. Mi-am strecurat pistolul în buzunarul din dreapta și am deschis ușa camerei mele. Apoi mi-am aprins lampa pe care o folosesc atunci când dezvolt în camera obscură și i-am înlăturat filtrul, astfel încât să dea o lumină puternică. Am dus-o apoi pe coridor la vreo nouă metri, așezând-o pe podea, cu deschiderea spre partea opusă mie, pe care o doream iluminată astfel încât să pot vedea orice s-ar fi apropiat de mine de-a lungul

coridorului întunecat. Apoi m-am întors și m-am așezat în dreptul ușii camerei mele, cu revolverul la îndemână, privind cu atenție spre zona în care știam că aparatul de fotografiat era fixat în fața camerei gri.

Trebuie să fi stat și am pândit timp de vreo oră și jumătate, când, brusc, am auzit un zgomot slab, care venea dinspre capătul coridorului. Am devenit imediat conștient de strania senzație că aveam un ghimpe în ceafă, iar mâinile mele au început să transpire ușor. În clipa următoare, întregul capăt opus al holului îmi licări în fața ochilor sub lumina orbitoare a blițului. Imediat urmă întunericul, iar eu mi-am încordat atenția privind cu nervozitate spre capătul coridorului, ascultând tensionat și încercând să deslușesc ce se afla dincolo de strălucirea slabă, tot mai stinsă, a lămpii pe care o foloseam la dezvoltări, care acum părea ridicol de firavă în contrast cu strălucirea imensă a blițului... Și atunci, când tocmai mă aplecam înainte, privind atent și ascultând, răsună înfiorător zgomotul înăbușit al ușii de la camera gri. Sunetul păru să inunde tot spațiul vastului coridor, iar ecoul lui se răspândi prin toate cotloanele casei. Vă spun, mă simțeam îngrozitor... de parcă oasele mele deveniseră lichide. Pur și simplu, bestial. Pe Jupiter! Rămăsesem împietrit, cu ochii holbați și cu urechile ciulite. Apoi răsună iarăși - buf! buf! buf! - după care urmă o liniște care părea mai cruntă chiar și decât zgomotul ușii, căci continuam să-mi închipui că lucrul acela îngrozitor se furișa spre mine de-a lungul coridorului. Și atunci, brusc, lampa mea fu stinsă, încât n-am mai putut vedea nici la un metru în față. Mi-am dat seama dintr-o dată că făceam un lucru prostesc continuând să stau acolo, așa că am țâșnit în picioare. În vreme ce mă ridicam, am crezut că aud un sunet pe coridor, destul de aproape de mine. Am făcut un salt înapoi în cameră, trântind ușa și înclinându-o imediat. M-am așezat pe pat, uitându-mă fix spre cadrul ușii. Țineam revolverul în mână; ceea ce-mi părea să fie un lucru

îngrozitor de inutil. Simțeam că se află ceva de cealaltă parte a ușii. Dintr-un motiv necunoscut mie, știam că se împinge în ușa mea și că avea o consistență moale. Asta este ceea ce gândeam. Recunosc: îmi trecea prin minte un lucru ieșit din comun.

Am reușit de îndată să-mi recapăt luciditatea și am desenat în grabă, cu creta pe podeaua lustruită, o stea protectoare cu cinci colțuri, în care am stat aproape până în zori. În tot acest timp, afară pe coridor, ușa de la camera gri se trânti cu un bufnet înăbușit, la intervale grave și înfiorătoare. Fu o noapte groaznică, sălbatică.

Când începu să se crape de ziuă, zgomotul ușii trântite se rări treptat până se stinse și, într-un târziu, când îmi reveni curajul, ieșii pe coridor în lumina difuză, ca să pun capacul pe lentila aparatului de fotografiat. Mărturisesc că mi-am luat inima în dinți ca s-o fac, însă dacă n-aș fi procedat astfel fotografia mea ar fi fost periclitată, iar eu eram nepus de interesat s-o salvez. M-am întors în cameră și m-am apucat să șterg steaua cu cinci colțuri în care stătusem.

O jumătate de oră mai târziu, cineva ciocăni la ușa mea. Era Peter, care-mi adusese cafeaua. Când am isprăvit-o de băut, am pornit amândoi spre camera gri. Am aruncat, din mers, o privire sigiliilor de la celelalte uși; erau însă neatinsse. Sigiliul de la ușa camerei gri era rupt, ca și sfoara care făcea legătura cu declanșatorul blițului, dar cartea de vizită care acoperea gaura cheii era la locul ei. Am smuls-o și am deschis ușa. N-a fost nimic neobișnuit de văzut până când ne-am apropiat de pat; atunci am văzut că, la fel ca în ziua precedentă, așternuturile fuseseră smulse și aruncate în colțul din stânga patului, exact în locul unde le mai văzusem. M-am simțit foarte ciudat, dar n-am uitat să verific sigiliile, doar pentru a constata că nici unul dintre ele nu a fost rupt. Atunci m-am întors și am privit spre Peter, iar el mă privi, clătînând din cap. "Să ieșim de aici!" - i-am spus. "Nu-i un loc în